

Jordi de Manuel
Segrest exprés

Jordi de Manuel (Barcelona, 1962) és professor i doctor en Ciències Biològiques. Ha conreat la ciència-ficció i el gènere negre en diverses novel·les (algunes de les quals han estat premiades): *Tres somnis blaus*, *Cels taronges*, *Cabells porpres*, *El cant de les dunes*, *L'olor de la pluja*, *El raptor de gnoms* o *Mans lliures*. Amb el recull de narracions *Disseccions*, va guanyar El Lector de l'Odissea, l'únic guardó literari amb un jurat format per un consell de cent lectors. Les seves novel·les negres estan ambientades a la ciutat de Barcelona i el seu personatge més rellevant és l'inspector Marc Sergiot. Web: www.jordidemanuel.cat/

Què dius que els vas fer, als teus pares?

...

Que els vas matar mentre dormien? Va, home, va. Com vols que m'ho empassi, això?

...

Així doncs, és veritat: comparteixo aquesta cel·la amb un assassí. Ets el famós parricida de l'Eixample! El que no m'imaginava és que fossis un marrec.

A mi em fa vergonya dir-te per què sóc aquí, saps? Però com que tu m'ho has explicat, jo també ho faré. T'aviso: és una història llarga i no sé com resumir-la. Escolta'm bé i, sobretot, no m'interrompis, d'acord, noi?

La culpa de tot la té la crisi, perquè a mi m'anaven molt bé les coses abans, saps? Tenia una agència immobiliària: venia i comprava pisos. Feia calerons llargs, molts més dels que et pots imaginar. Vaig començar a dur una vida còmoda. No sé si m'entens: dones cares, restaurants de luxe, nits al casino, roba d'Armani, apartament a Platja d'Aro, torre-ta a Pedralbes, club de golf, cotxe esportiu... T'acostumes ràpidament, a aquestes coses, t'ho asseguro.

Tot m'anava bé, de fet, massa bé, i quan les coses es van començar a torçar vaig recordar el que sempre deia un vell professor que vaig tenir a primer d'empresarials: «les crisis ens fan reinventar». Aquelles paraules em devien quedar gravades en algun lloc del cervell.

...

Sí, noi, vaig començar una carrera, però no vaig acabar els estudis, saps? T'asseguro que en aquest món per tenir

èxit els estudis no et fan cap falta. De debò, escolta'm bé: tan sols n'hi ha prou amb tenir mala llet i una mica d'olfacte, i d'això últim no me'n faltava. Només em va faltar sort. Si pogués fer córrer el temps enrere, si arribo a ensumar que arribaven vaques magres..., hauria fet un raconet i no m'hauria endeutat amb aquells luxes tan innecessaris. Ara, quan hi penso, ho veig tant clar!

El fet és que necessitava uns cinc-cents mil per eixugar els deutes.

...

Sí, home, mig milió. No sé perquè t'esveres: tampoc no és tant. No tornis a interrompre'm, que em fas perdre el fil.

Vaig haver de trencar-me les banyes per imaginar-me com podria aconseguir els diners. Els bancs no em volien deixar ni un cèntim; al contrari: m'ho volien treure tot. Jo, un expert en vendre pisos, no era capaç ni de treure'm de sobre a preu de saldo l'apartament a peu de platja. Pel cotxe esportiu nou de trinca, no em donaven ni el que valien les rodes, imagina't! Al final, vaig haver de desfer-me de totes les accions, que s'havien devaluat fins a una quarta part del preu que m'havien costat. Un desastre, noi, però almenys això em va permetre tapar forats i guanyar temps.

Em sentia tan malament, tan fracassat, que vaig començar a pensar que els diners només els podria aconseguir amb una operació il·legal. Jo, que sempre havia jugat net amb els pisos... Bé, net el que es diu net del tot, tampoc; perquè alguna vegada havia ajudat a blanquejar calés. De tant en tant, també enredava algun incaut. Sobretot dones grans, pobrissones, que malvenien el pis on havien viscut tota la vida per anar a morir-se soles a una residència.

No sé per què arrufes el nas, ara, com si tu fossis un sant...

Vaig tenir una idea interessant. Fixa't: feia temps havia seguit amb interès als diaris i a la televisió la captura de El Solitario, aquell atracador de bancs que havia pelat dos guàrdies civils i un policia. Em fascinava el que havia arribat a fer tot sol, aquell home, sense còmplices; em seduïa com atracava els bancs, disfressat, amb perruca i veu imposada... però jo mai no havia estat un bon actor, llevat a l'ho-

ra de vendre pisos, naturalment. Quan vaig saber que un empresari lleidatà se m'havia avançat, que havia intentat imitar l'estil del famós atracador i que l'havien enxampat en un tres i no res, se'm va treure del cap la idea d'atracar bancs..., i fixa't que fins i tot ja m'havia comprat una barba postissa!

Desil·lusionat, vaig haver d'empescar-me una operació alternativa. Vaig documentar-me sobre una pràctica que es donava amb certa freqüència en alguns països sud-americans i que només ocasionalment s'havia practicat a casa nostra. El procediment el vaig trobar relativament senzill: triar una víctima rica amb una família discreta disposada a pagar; retenir-la i tenir un bon lloc per amagar-la durant dos o tres dies... I, evidentment, espantar prou tothom com per fer creure que estava disposat a matar-la si no afluixaven la mosca.

I aquest sospir?... Que potser t'avorreixo, nano?

Per on anava? Ah, sí: vaig repassar la meva cartera de clients. Vaig trobar almenys tres candidats, entre els quals el senyor Valentí Rius em va semblar el millor. Rius era un empresari de poc més de cinquanta anys que havia estat capaç de pagar un milió cent mil —les cent mil eren la meva comissió— per un àtic a la Vila Olímpica amb vistes al mar. L'home estava casat amb una dona discreta, lletja com un pecat i, si fa no fa, de l'edat d'ell. No tenien fills, fet que encara el feia més idoni, perquè els fills sempre ho acaben emmerdant tot... I si no em creus fixa't en tu, noi.

Tres anys enrere, Rius havia pagat el pis amb bitllets de cinc-cents que duia dins un maletí negre. Recordava perfectament el dia que van fer el pagament. Van venir tots dos, l'home i la dona, i vam realitzar la transacció en una cambra situada al racó més fosc de la notaria. Vaig deduir que la dona no quedava al marge dels negocis, que estava acostumada a tocar i a veure bitllets.

Durant tres setmanes vaig estar observant els hàbits del matrimoni Rius. M'hauria agradat estudiar-los durant més temps, però els deutors cada dia m'apremiaven. Cada matí l'home conduïa un Saab de color blau fosc: sortia a dos quarts de deu en punt d'un pàrquing del carrer Joan Oli-

ver; s'aturava al semàfor de Salvador Espriu, i passada la plaça dels Voluntaris enfilava la ronda del Litoral direcció Llobregat. Sempre tornava al voltant de les tres de la tarda. Dinava a casa i tornava a sortir a dos quarts de cinc en punt amb un BMW negre que tenia aparcat al costat del Saab; feia el mateix recorregut inicial, però en lloc d'enfilars la ronda, girava a mà dreta per Marina.

...

I jo que sé, per què cada dia utilitzava dos cotxes diferents! T'avisava per última vegada: si em tornes a interrompre, s'ha acabat.

L'home tornava a casa, invariablement, al voltant de les nou del vespre. El vaig seguir un parell de matins: anava fins a un edifici de Mercabarna, una mena de nau industrial, de la qual no sortia fins a dos quarts de tres. També el vaig seguir tres tardes: conduïa fins a un pàrquing d'un edifici al carrer Bailèn i el perdia de vista fins al vespre, quan el BMW tornava a sortir de l'aparcament. Els caps de setmana el matrimoni s'estava a casa, sortien a dinar diumenge i sempre anaven al mateix restaurant del Port Olímpic. Rius era un home de costums fixos i vaig pensar que això em facilitaria la feina.

Vaig investigar què hi havia a la nau de Mercabarna. Era un magatzem d'una distribuïdora de llibres on tot sovint entraven i sortien camionetes blanques. No tenia ni idea que la gent llegís tant. Per cert, a tu t'agrada llegir?

...

Ah, m'ho imaginava. Fas bé en no llegir llibres: tan sols t'omplirien el cap d'ocells i et distraurien de les coses importants d'aquesta vida. Saps? No recordo haver acabat mai un llibre: ni els que em feien llegir a l'escola i a l'institut, ni els que em recomanaven a la universitat. Recordo que vaig tenir una nòvia que no parava de llegir, una noia força estranya amb qui aviat vaig partir peres.

Què et deia? Ah, sí..., també vaig intentar esbrinar què feia el senyor Rius a les tardes, però no vaig aconseguir saber què anava a fer a aquell edifici del carrer Bailèn. Potser eren les oficines de la distribuïdora de llibres; el que era improbable era que tingués una amant o una cosa per l'estil,

perquè els tres dies que hi vaig anar, vaig veure que sortia de l'edifici amb un home panxut a fer un cafè en un bar de la cantonada i en acabat tornaven xino-xano cap a l'edifici.

Després de rumiar-ho molt vaig pensar que el millor lloc per capturar en Valentí Rius era el pàrquing de l'edifici on vivia, quan arribés al vespre amb el BMW. Jo conservava un comandament per obrir les portes corredisses dels aparcaments, de quan venia pisos a la Vila Olímpica i, a més a més, em coneixia els pàrquings subterranis com el palmell de la mà, perquè amb la venda del pis acostumàvem a oferir una plaça de pàrquing rebaixada de preu.

El més difícil era decidir on ficar aquell home després d'haver-lo capturat. El millor hauria estat un amagatall subterrani, però no en tenia cap a mà. En canvi, encara disposava de les claus d'unes golfes al passeig Colom que no havia pogut vendre. Era un espai de trenta metres quadrats, segurament massa acollidor per aquell fi, amb una sola finestra petita i una porta blindada amb dues baldes a prova d'escarpa i martell. Tot insonoritzat, ja que el propietari anterior era un trompetista de l'orquestra del Liceu. Els dos pisos de sota estaven desocupats. No era el soterrani que hauria desitjat, però el lloc era adequat per retenir secretament una persona durant un parell o tres de dies.

Vaig fer una llista de coses que necessitaria: guants de làtex; pistola; rotllos d'esparadrap; cordes de niló; ampolles d'aigua; ulleres negres; roba; queviures; un matalàs; paper de vàter; un telèfon mòbil nou amb targeta de prepagament... la barba de mentida ja la tenia.

...

Que com vaig aconseguir la pistola? Fàcil, home, molt fàcil. El meu pare havia estat jutge d'atletisme i jo sabia on desava la pistola de fogueig amb la qual engegava el tret de sortida de les curses.

Només quan ho vaig tenir tot, vaig començar a planificar acuradament una de les parts més delicades de l'operació: la captura d'en Valentí Rius.

Era un home voluminós, però de complexió més aviat tova. No sé si m'entens: d'aquells individus que quan els fas una encaixada, la mà se't fon entre els dits. La veu, en

canvi, tot i ser lleugerament efeminada es notava que era la d'un home acostumat a manar. Temia que si el deixava parlar més del compte no aconseguiria capturar-lo. Si volia tenir èxit havia d'actuar amb contundència, fermesa i convicció des del primer moment. Contundència, fermesa i convicció: aquestes eren les meves úniques eines quan comprava i venia pisos. Això sí que ho sabia fer bé!

No em miris així... Ara he perdut el fil. Per on anava?

...

Ah, sí, que havia planificat com capturaria en Valentí Rius.

Doncs fixa't bé: faria servir el meu comandament per baixar a peu al pàrquing; allí l'esperaria rere una columna, al costat del Saab; ell arribaria a l'aparcament amb el BMW i tan bon punt baixés del cotxe es trobaria encanonat per un desconegut amb barba —la meva disfressa de El Solitario— que l'obligaria a tornar a ficar-se al cotxe. M'asseuria just rere seu, sense treure-li la pistola del clatell; sortiríem de l'aparcament i aniríem directament fins al pàrquing del passeig Colom, el que hi ha sota l'escultura de la gamba.

...

Que no és una gamba? Fes el favor de callar i escolta, noiet!

Després, en sortir de l'aparcament, li posaria unes ulleres negres, d'aquelles que donen als miops que els operen els ulls. L'acompanyaria del bracet, mentre amb l'altra mà li clavaria el canó de la pistola, dissimulada entre una caçadora plegada, a les costelles. Faríem una caminadeta erràtica pel passeig perquè, malgrat tot, no pogués explicar mai a ningú quina era l'escala i el pis on el duria.

Quan el tingués a les golfes, li explicaria el meu propòsit: sortir sa i estalvi li costaria dos milions dos-cents mil en efectiu, en bitllets usats de cinc-cents.

Em va costar decidir la xifra, però per la meva experiència amb la compra i venda de pisos sabia que calia inflar el preu per tenir marge per negociar. Havia decidit que no el deixaria lliure per menys de dos milions. Vaig pensar que l'home havia de valdre, almenys, el doble del que li havia costat el pis.

La primera fase de l'operació va anar com una seda, si més no així ho pensava: vaig sentir el xerric que feien les rodes del BMW d'en Valentí Rius dos minuts abans de les nou. Jo m'ocultava rere una columna de ciment i instintivament em vaig dur una mà a la barba postissa, mentre amb l'altra premia la pistola. Tan bon punt va obrir la porta del vehicle, li vaig posar l'arma de fogueig al cap i vaig amenaçar-lo amb una veu greu, seca: «Torni's a ficar dins el cotxe. Si parla o xiscla, és home mort». Va funcionar, l'amenaça, i l'home, visiblement alterat, va conduir fins al passeig Colom fins que el vaig fer enfilem la rampa de l'aparcament públic subterrani del passeig. Després, li vaig ordenar que es posés aquelles ulleres fosques i grosses amb les quals veuria menys que un cec. Tal com havia planejat, vam caminar una estona plegats, un a tocar de l'altre, abans d'entrar al portal on hi havia les golfes. Tan sols li vaig treure la pistola dels ronyons quan vam pujar amb ascensor. Un cop a dalt li vaig ordenar que s'estirés a terra, va ser llavors quan em vaig adonar que s'havia orinat.

...

Sí noi, per sort només s'havia orinat.

...

Doncs a tu què et sembla? Em vaig asseure en una cadira amb el respalller al pit i sense deixar d'apuntar-lo li vaig dir que s'aixequés i es canviés amb una muda de roba neta que jo havia tingut la precaució de dur. Què et creus? Havia pensat en tot, jo. Era un pla intel·ligent i net, el meu.

Les finestres les havia tapiat amb planxes de fusta i no hi havia manera que pogués comunicar-se amb l'exterior. El vaig lligar de mans i li vaig fer un peu en una columna que hi havia enmig de les golfes. Els seus moviments eren molt limitats, tan sols podia moure's en cercle en un radi de dos metres.

...

Sí, com si fos un gos. Però vols callar d'una vegada?!

Li vaig apropar un plat de menjar precuinat que havia escalfat amb el microones. Me'n va demanar més. No et pots imaginar com menjava, aquell home. En lloc de treure-li la gana, la situació l'afamava. Vaig apropar el matalàs a la

columna i, encara que et costi creure-ho, tan bon punt es va estirar va començar a roncar. Havia decidit que faria la trucada l'endemà a primera hora; sabia que si deixava passar més temps la seva dona acudiria a la policia.

...

Espera noi, no siguis tan impacient!

L'endemà, quan es va despertar, semblava que no recordés res del que havia passat. En veure'm mig adormit al sofà de les golfes i adonar-se que estava lligat va recuperar tot d'una la memòria. Vaig badallar, em vaig fregar els ulls i vaig agafar el telèfon per trucar. «La meva dona, la meva esposa està malalta del cor i no pot suportar cap disgust, vagi en compte amb què li dirà.»

Recordo perfectament què li vaig dir, perquè ho tenia apuntat en un full i m'ho sabia de memòria. El text anava al gra i utilitzava el plural, per fer-me passar per una banda organitzada. Vaig teclejar el número dels Rius i amb un mocador davant la boca vaig fingir una veu aspra: «Senyora Rius, si vol tornar a veure el seu marit sa i estalvi ens haurà de pagar dos milions dos-cents mil euros. Disposa exactament de vint-i-quatre hores per aconseguir els diners. No cal que li diguem que si truca a la policia no el tornarà a veure mai més». Contundència, fermesa i convicció, aquests eren els qualificatius del meu missatge. Vaig esperar que la dona digués alguna cosa, tenia previst deixar dir quatre paraules al seu marit, perquè ella pogués comprovar que era viu. La dona no contestava, però sabia que estava amorrada al telèfon, la sentia respirar. Vaig témer que li agafés un atac de cor i que jo em quedés sense ni un cèntim. Va passar almenys mig minut abans que ella obrís la boca per parlar. El que ella va dir també ho recordo perfectament, paraula per paraula: «Ja se'l pot quedar, el meu marit». I va penjar.

...

Cony, que callis!

Em vaig quedar desconcertat. La veu d'aquella dona potser no tenia fermesa ni contundència, però era terriblement convincent. Ella ho havia dit de debò, no en tenia cap dubte. Em va deixar tan aixafat que no era capaç d'alçar-me del

sofà; allò no ho tenia previst i vaig necessitar dues cerveses i mitja hora de reflexió per pair-ho. No tenia cap pla alternatiu, però calia trobar-lo urgentment. Vaig buscar la complicitat del meu hostatge: «Senyor Rius, la seva dona no sé si està malalta del cor, però no té cap interès en fer-lo tornar al seu costat». L'home em va mirar amb ulls de xai degollat. «Què vol dir?», no parava de dir-me, mentre es retorçava els dits. De sobte va exclamar: «Araceli!» —vaig deduir que devia ser el nom de la dona—, i tot seguit va començar a cridar: «Araceli! Araceli!». Vaig haver de donar-li un clatellot perquè callés i li vaig segellar la boca amb esparadrap. No volia ser violent, jo, però no vaig tenir un altre remei.

Quan va calmar-se vaig treure-li l'esparadrap d'una estrebada. «Ho haurem de solucionar vostè i jo, això: vostè pagarà el seu propi rescat», li vaig dir agafant-lo per la pitrera i sacsejant-lo perquè sortís d'aquell estat d'incomprensió. «Això és impossible, no puc treure ni un cèntim sense la firma d'ella», va balbucejar. L'Araceli, o com es digués, ens tenia a tots dos ben agafats pels ous.

...

Què vaig fer, què vaig fer?!

Calia pensar i no precipitar-se. Em vaig tocar la barba postissa que no m'havia tret en dotze hores. Fins aleshores jo continuava net, pelat sense un cèntim, però net. Ni ell, ni ella, ni ningú, sabia qui era jo. Vaig sortir de les golfes i vaig tancar amb clau, necessitava l'aire fresc del carrer. Feia un dia rúfol i caminava sense nord. Em vaig trobar enfilant la Rambla, aturant-me davant cada mim. Disfressats, quietes com estàtues. Admirava la capacitat que tenien d'aguantar immòbils i intentava trobar en ells la resposta al meu problema. En arribar a la plaça Catalunya vaig seure a una terrassa i vaig demanar un cafè. Hauria de fer com els mims: aguantar, ferm, contundent i convincent en la meua posició. Fèiem un pols, aquella dona i jo, i de cap manera estava disposat a deixar doblegar el meu propòsit.

Van passar dos dies, tres. En Valentí Rius va entrar en un estat catatònic. Això sí, menjava com una llima. Endrapava tot el que li posava davant.

Al cinquè dia vaig decidir tornar a trucar, amb contun-

dència definitiva. Ho vaig fer novament assegut al sofà; davant tenia el meu hostatge amb la mirada perduda en algun lloc del terra. També recordo perfectament les meves paraules tan bon punt ella va despenjar el telèfon: «Senyora Rius, negociarem el preu del rescat, però aquesta tarda mateix mataré el seu marit si no està disposada a pagar». Aquesta vegada no vaig haver d'esperar ni un segon: «D'acord», va dir ella. No estava gaire segur en què estava d'acord fins que no va tornar a obrir la boca: «Mati'!». Potser va ser per la meva experiència en el negoci immobiliari, que vaig contestar immediatament: «Quant em dóna si el mato avui mateix?». Em va penjar el telèfon, tot i que vaig percebre un titubeig. Sabia que ella havia dubtat, davant l'oferta.

En Valentí Rius tenia els ulls oberts com taronges i de mica en mica els va anar tancant fins que van ser dues esclertes. Aquell home era una nul·litat, només menjava com un porc. No m'estranyava que ella se'n volgués desfer.

Vaig tornar a trucar-li, tot i que temia que no m'agafés el telèfon. «Per què vol que el mati? Quant està disposada a pagar?» «Vull sentir la seva veu», va dir ella amb un to estranyament autoritari. Li vaig allargar el telèfon a en Rius: «Araceli, Araceli...», va somicar. Li vaig arrabassar el telèfon de les mans. «Si no vol tornar a sentir-lo haurà de pagar: un milió», vaig rebaixar. «Res, no pagaré ni un cèntim», va sentenciar ella. No li vaig donar temps a penjar. «Si em diu per què el vol matar li deixaré per mig milió.» Es va fer el silenci, però com que no havia penjat sabia que m'ho diria, i així va ser: «Aquest home ha portat a la ruïna l'empresa editorial del meu pare i ha liquidat el negoci del carrer Bailèn». Allò de l'empresa editorial sabia de què anava, però desconeixia què feia al carrer Bailèn. «A quin negoci es refereix?» «De la casa de cites que jo regentava, la va voler dur ell i en menys d'un any li van fugir totes les dones.»

...

No riguis, que això és seriós!

La dona no tan sols se'n volia desfer. Volia venjança. Jo no sabia cap on tirar. «He denunciat a la policia la desaparició del meu marit, però no els he parlat de les trucades. Si no s'afanya els trobaran.» I va penjar, la mala puta.

...

Calla!

No podia suportar continuar allí amb aquell home. Vaig sortir al carrer i vaig caminar fins a l'estàtua de Cristòfol Colom que, lluny del que pensa la gent, en lloc d'apuntar amb el dit cap a Amèrica ho fa cap a Mallorca. Em vaig arrencar la barba d'una estrebada, vaig acostar-me a l'embarcador de les Golondrines. Necessitava pensar, pensar, pensar! Vaig recordar les paraules del professor d'empresarials: «les crisis ens fan reinventar». El meu invent era una catàstrofe.

És un somriure, això que et veig als teus llavis, nano?

Vaig començar a recórrer les farmàcies de Ciutat Vella, fins que vaig aconseguir que em venguessin un tub de somnífers. No fa ser fàcil: vaig haver de posar en joc les meves habilitats amb els clients per enredar un farmacèutic incaut.

Aquella nit vaig disposar l'acte final del meu pla alternatiu. Valentí Rius va tenir un instant de dubte quan em va veure sense barba. «S'ha afaitat?», va xiuxiuejar el molt beneit. Endrapava tot el que li posava davant sense miraments. Havia comprat unes croquetes de bacallà precuinades i després de treure-les del microones vaig anar entaforant dissimuladament a les croquetes les pastilles de mig tub de somnífers, la resta de píndoles les vaig trinxar i les vaig dissoldre a la llet amb Colacao que sempre es prenia havent sopat. L'home es va adormir, com de costum, després del got de llet. Al matí no es va despertar.

...

No t'han dit mai que ets un insolent, noi? Sí que el vaig matar, però li vaig oferir una mort plàcida, dolça.

Vaig anar a la torre de Pedralbes, al garatge desava algunes eines de jardineria —tissors de podar, una serra, eines de tallar branques—, a la cuina tenia un ganivet llarg i esmolat per tallar el pernil que, en millors èpoques, em regalaven cada Nadal les promotores immobiliàries... I ho vaig ficar tot en una bossa d'esports.

Quan vaig arribar a les golfes de Colom el meu malson continuava inert al costat de la columna, encara no li havia deslligat la corda de niló del peu.

Vaig estendre un plàstic d'aquells que fan servir els pintors per a no embrutar el terra i vaig començar a tallar el cos en bocins, des de baix cap a dalt, fent servir el ganivet de pernil. Per a les parts dures feia servir la serra i les eines de podar. Ho vaig anar ficant tot en bosses negres d'escombraries.

No posis aquesta cara de fàstic, home!

Vaig decidir fer una darrera trucada a la dona. «M'ho he repensat, el mataré tan sols per tres-cents mil», li vaig oferir. «Ja l'ha matat oi? Doncs sàpiga que ho ha fet gratis!», va esclatar amb una rialla. Vaig penjar.

...

És clar que abans de penjar la vaig insultar, què et penses, noi? Aquesta dona havia dut una casa de putes i se la sabia ben llarga.

Aquella nit vaig haver de fer set viatges per llençar les despulles en quatre contenidors diferents. Vaig desmuntar el telèfon mòbil i vaig abocar les peces per una claveguera. La barba postissa la vaig tallar en dos trossos que vaig llençar en dues papereres diferents.

L'endemà vaig acabar de fer neteja: vaig rentar a consciència el terra amb lleixiu i vaig desclavar les fustes amb què havia tapiat la finestra. Quan vaig tornar a la torre de Pedralbes em vaig posar sota la dutxa, sota un doll d'aigua bullint i em vaig ficar al llit. Havia passat la nit en blanc i em moria de son.

...

Que com em van enxampar? Preguntes massa, tu! Aquesta també és una història llarga, però te'n faré cinc cèntims.

Dues setmanes després de desfer-me del cos va venir un policia a la torre de Pedralbes. Gassiot, Serbiot, o una cosa així, em va dir que es deia... Un tipus poc simpàtic, un inspector veterà amb bigoti, d'aquells que encara duen gardina i una punta de cigarreta a la comissura de la boca. Certament, em feia una mica de fàstic, aquell home. El seu posat era tan deixat i tan poc amenaçador que el primer que vaig pensar era que venia a demanar almoina.

Li vaig oferir amablement una de les butaques de la sala d'estar. Tan bon punt vaig seure enfront, es va ficar una mà

a la butxaca de la gavardina llardosa que duia i va deixar caure un objecte, petit com una capseta de mistos, sobre la taula. De seguida vaig reconèixer el comandament per obrir la porta automàtica del pàrquing de la Vila Olímpica. «És seu, això?» Vaig negar amb el cap, potser massa ràpidament. «Ho vam trobar dins un BMW negre al pàrquing del passeig Colom. Hi havia empremtes seves, per això li pregunto si és seu.»

M'havia deixat el comandament al seient del BMW. Vaig entendre immediatament que la dona no tan sols havia denunciat la desaparició del seu marit, sinó també la del cotxe. Ja t'he dit que la sabia llarga, aquella meuca.

Vaig aplicar el meu lema: contundència, fermesa i convicció. Però aquell home era una paret contra la que els meus arguments rebotaven. No va haver ni de portar-me a la comissaria per arrancar-me una confessió. Això sí: li vaig jurar que Valentí Rius havia mort d'un atac de cor en saber les intencions d'aquell dimoni que tenia per dona. Va ser llavors, després que jo piulés, que em va dir que ella estava molt afectada, que la desaparició del marit l'havia fet caure en una profunda depressió. Anava a agafar-me un atac de riure, o d'ira, quan l'inspector va tornar a ficar la mà dins la gavardina i va treure, precintat en una bossa de plàstic, el meu ganivet de tallar pernil. La fulla estava bruta de sang seca i no sé com podia dur-lo a la butxaca, de tan llarg com era. Devia haver quedat ocult sota el matalàs, perquè juraria que no vaig deixar-me res, a les golfes. «Vam trobar això en un edifici del passeig Colom, en unes golfes que vostè havia intentat vendre mesos enrere.» «Ah, si?», vaig alçar una cella. «També hi ha empremtes seves al mànec, però la sang seca és del senyor Rius.» Va esperar la meva reacció, però jo només vaig encongir les espatlles. «Per cert, els de la Científica m'asseguren que en aquesta sang hi ha restes de barbitúrics, diuen que amb una concentració capaç de deixar un cavall fora de combat», va deixar anar com si res el policia mentre s'afuava el bigoti.

...

Que què li vaig dir? Vaig estar a punt de dir-li que els somnífers també haurien matat un porc.

Mentre anàvem cap a comissaria, dins el cotxe, l'inspector va acomodar-se al costat meu. Fumava una cigarreta rere l'altra i ni tan sols me'n va oferir, tant de bé com m'hauria fet. Feia com si jo no existís, com si fos transparent als seus ulls. No dúiem ni la sirena engegada. Recordo que va rebre una trucada: «No, mare, no puc venir a dinar que he de tancar un cas... Que t'he dit que no: és una cosa fàcil que no em durà gaire feina, però vull acabar de redactar l'informe aquesta tarda». Aquell home parlava de mi amb la seva mare. Jo, que havia estat mesos preparant l'operació en què havia dipositat el meu futur, i ell l'havia qualificada com «una cosa fàcil» i havia afegit «...vull acabar de redactar l'informe aquesta tarda». T'asseguro que si no arribo a dur manilles l'hauria escanyat allí mateix.

...

Què dius ara? Que et van portar amb un furgó policial a tot drap, i amb les sirenes posades i un mosso d'esquadra a cada costat? A mi m'hauria agradat que en lloc dels Nacionals m'haguessin detingut els Mossos, que són més de casa, no sé com dir-ho. Amb les càmeres de la televisió, la ràdio i la premsa fent fotografies, apropant-me micròfons..., ja que van esguerrar-me la vida m'hauria agradat fer-me famós i al cap d'uns anys escriure un llibre de les meves memòries, no sé si m'entens.

...

Enveja, jo? De què vas, nen?

Escolta, jo t'he explicat amb detalls el com i el perquè, però tu no m'has dit com vas assassinar els teus vells mentre dormien, ni per què ho vas fer. Suposo que no voldràs que esperi que hagi escrit un llibre per saber-ho, oi?

...

No pot ser, noi. Em costa imaginar que a més a més d'estar sonat siguis un monstre. No em puc creure que els matassis perquè es queixaven del soroll espantós que feies, tampoc no m'empasso que els esclafessis el crani amb la guitarra elèctrica que et van dur els Reis.

No sé on anirem a parar, amb gent com tu!

Joan Francesc Dalmau

Fràgil